Trăiască 23 August, marea sărbătoare națională a poporului nostru, ziua eliberării României de sub jugul fascist!

Proletari din toate țările uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Român, fii gata!

Scânteia pionierului

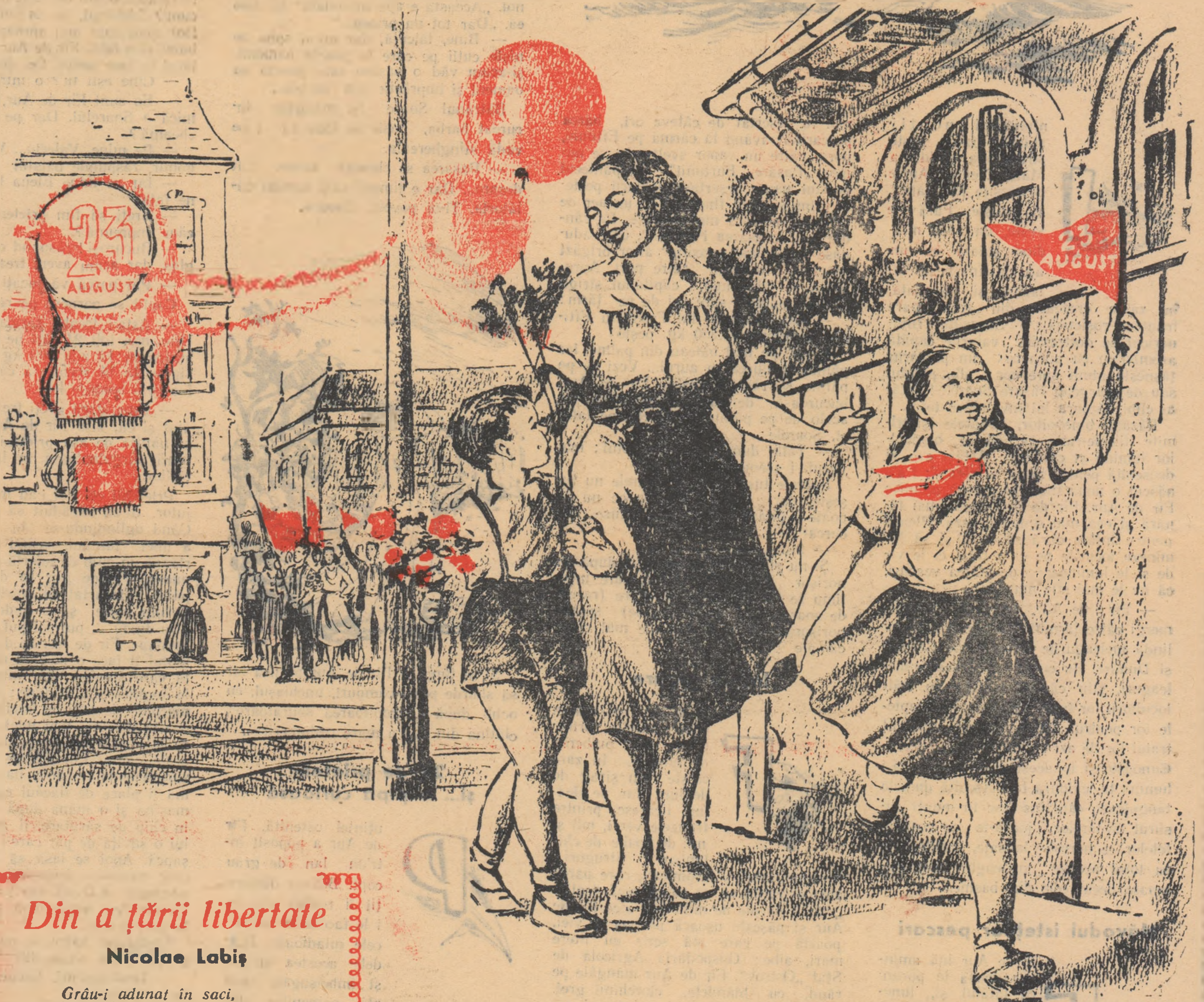
ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

1944-1955

Anul VII, Nr. 68 (420) Miercuri 24 August 1955 ☆ 4 pag. 15 bani

Pionieri și școlari! Învățați cu râvnă! Obțineți succese tot mai mari la învățătură! Păstrați cu strictețe disciplina școlară, respectați pe profesorii și învățătorii voștri și pe cei mai în vârstă ca voi!

(Din Chemările C.C. al P.M.R. cu prilejul zilei de 23 August 1955).

Desen de E. ZUKERMAN și Z. IULIAN

Din a țării libertate

Nicolae Labiș

Grâu-i adunat în saci,
Taberele sunt deschise,
Sunt în coșuri struguri plini,
Râd pufoasele caise,
In vitrine-așteaptă cărți
Taine noi să ne arate —
Toate-acestea au rodit
Din a țării libertate.

Ard metalele'n cuptor —
Noaptea cerul luminează —
Avioanele în zbor
Cerul patriei veghează,
Trenu'nghite depărtări,
Joacă purpura'n cravate,
Toate-acestea s'au țesut
Din a țării libertate.

Marea mângâie c'un val
Plaja'ncinsă de căldură,
Un cioban spătos, în munți,
Duce fluerul la gură,
Pe-a copiilor obraji
Arde-un val de sănătate —
Toate-acestea se'ncălzesc
La a țării libertate.

Pe morminte de eroi
Pus-am flori înrourate,
Flori ce'n pace au crescut
Și'n a țării libertate.

FĂGĂDUIESC!

Când eram la vârsta voastră, lumea întreaga se afla cuprinsă în focul celui de-al doilea răsboi mondial. Tata fusese târît pe front de către fasciști, iar eu trebuia să port singur de grijă fraților mei mai mici și mamei.

A venit însă ziua minunată când Armatele Sovietice ne-au desrobit țara de fasciști. S'a întors și tata acasă. De-abia atunci am putut să-mi termin cele patru clase primare. Ce-am făcut apoi? In alte vremuri ar fi trebuit să slugăresc pe la alții, dar acum, în fața mea erau deschise alte drumuri, mai bune. Așa dar am intrat pe un șantier și, mai apoi, văzând că Partidul dă tuturor tinerilor posibilitatea de a învăța orice meserie, am intrat la o uzină din Orașul Stalin. Cu sprijinul tovarășilor am devenit curând fruntaș în întrecerea socialistă.

In clipa de față, în ziua celei de a 11-a aniversări a eliberării patriei noastre de sub jugul fascist, gândul meu se îndreaptă cu recunoștință către Armatele Sovietice eliberatoare și mulțumesc Partidului că a făcut din mine un muncitor destoinic. Acum, când cei mai mulți muncitori din patria noastră au dus la îndeplinire cincinalul și se pregătesc pentru cel de-al doilea cincinal, făgăduiesc să muncesc din ce în ce mai bine.

Constantin SUCIU
Uzinele „Strungul" — Orașul Stalin

ZILE DE BUCURIE

Copii, stau adesea și mă uit la voi: frumoase vremuri trăiți. Școala, școală; masa, masă; joaca, joacă. Așa's și copiii mei: îmbrăcați, sătui, veseli și cu tragere de inimă la școală. Eu mă bucur că le pot înlesni o asemenea viață. Nu întotdeauna însă a fost așa. In vremea regimului burghezo-moșieresc, pe care, din fericire, mulți dintre voi nici nu l-ați apucat, sau erați prea mici — așa cum erau copiii mei — altfel stăteau lucrurile.

Copiii — șase la număr — niciodată nu-mi erau sătui, cât despre straie, nici nu mai spun. Și cum putea fi vorba de hrană și straie, când n'aveam decât un pogon de pământ? Ca să mai leg gura pânzei, trebuia să muncesc săptămâna intreagă la bogătanii satului, dar știut e că de pe urma bogatului nu te alegi cu nimic.

De aceea zic că tot belșugul de azi al copiilor mei îl datoresc colectivei. Am intrat în gospodăria colectivă acum aproape cinci ani și de-atunci altă făină a'nceput să se macine la moară.

Ne-am unit noi, o seamă de țărani săraci și mijlocași, ne-am strâns pământurile la un loc și-apoi ne-am prins într'o muncă îndârjită.

Iar la vremea recoltei, chiar din primul an am adus acasă căruța vârfuită cu bucate. Și așa mereu. Ba, acum un an, mi-am clădit un grajd pentru vacă și vițel, iar cu banii primiți pe zilele-muncă am cumpărat haine copiilor și multe deale casei. Intelegeți deci pentru ce am ținut atât de mult să vă povestesc despre gospodăria noastră colectivă acum, în ziua de 23 August. 23 August ne-a adus nouă colectiva și odată cu ea belșugul care crește an de an.

Ilie POPESCU
colectivist G.A.C. „7 Noembrie"
com. Ștefănești reg. Pitești

CĂLĂTOR

de Vasile Mănuceanu

Întunericul nopții stăruie încă peste strălucirea palidă a Mării Negre. Apele nesfârșite freamătă... E liniște. Fără de veste, un vânt mlădios șuieră ca un arc destins peste talazuri și, de-odată, în zarea crescută din ape, apare fruntea roșietică a Soarelui. Intunericul se destramă; valurile capătă asemănare cu purpura; un pescăruș țâșnește uimit spre cer: din palatul său de mărgean răsare Soarele! Cât ai clipi, făptura lui înviorează totul.

Râzând binevoitor, Soarele își trimite fiicele-raze să dăruie oamenilor lumină și căldură. Astăzi e o zi deosebită pentru bătrânul Soare: i s'a născut o nouă fiică, pe care a numit-o Fir de Aur. Fir de Aur e cea mai tânără și cea mai gingașă rază. Pleacă pentru întâia oară să vadă și să lumineze locurile pe care tatăl ei le vede și le luminează de atâtea veacuri, că nu le mai știe numărul.

— Fir de Aur, porunci Soarele, mergi către țărmul dobrogean și colindă meleagurile străjuite de Carpați și Dunăre. Eu cunosc bine aceste meleaguri, știu cât de trudnic au trăit locuitorii lor în trecut, am văzut luptele lor pentru fericire și am cunoscut traiul lor de azi pe care și l-au cucerit. Cunoaște și tu acest trai nou și dă-i lumina ta, căldura ta... Ascultă doinele tânguioase care însoțesc în munți susurul isvoarelor, joacă-te cu cosițele fetelor ce horesc la sate, dăruiește te cu totul acestor meleaguri mai frumoase decât cele din basme...

Năvodul isteților pescari

Fir de Aur luă aminte supusă la porunca tatălui și, lunecând vioaie pe dantela de spumă a unui talaz, își începu călătoria, privind uimită jur-împrejur. Pentru ea totul era nou: și marea, și cerul, și țărmul de care se apropia. De-odată, zări un peștișor care sburda'n lumina ei. Fir de Aur, înveselită, se strecură între solzișorii lui, aurindu-i. Mândru de așa podoabă, peștișorul se cufundă. Dar peste câteva clipe se'ntâmplă o vălmășeală ciudată, o forfotă, o smucitură... și Fir de Aur se trezi împreună cu peștișorul într'un năvod uriaș, tras la lumină de brațele unor pescari vânjoși.

— E plin năvodul, Eftimie! — se bucură unul dintre pescari, privindu-l vesel pe tovarășul lui.

— Ca întotdeauna! răspunse celălalt, ajutând la descărcarea năvodului în barcă.

— Ai dreptate. Hei-rup!

Fir de Aur, încurajată de voioșia acestui pescar destoinic la vorbă și la muncă, î se încurcă în barba stufoasă. În urma urmelor, după ce năvodul mai fu deșertat de câteva ori, barca pescarilor, având la cârmă pe Eftimie, porni către un vapor svelt care se numea „Pasărea Furtunii". In pântecul acestui vapor deșertară pescarii peștele prins și apoi, fluerând cu un aer de izbândă, porniră mai departe. La rândul său, „Pasărea Furtunii", care adunase între timp „recolta" altor brigăzi pescărești, o porni către port. Apropiindu-se de mal, căpitanul strigă printr'o pâlnie spre cei de pe țărm:

— Azi, brigada lui Franțuzu Eftimie a pescuit 11.200 kg. pește!

Cei de pe mal băteau din palme, iar pâlnia strălucea ca aurul... Vezi că pe pâlnie se răsfăța însăși Fir de Aur, bucuroasă de bucuria pescarilor. De acolo de pe pâlnie, îl întrebă pe tatăl ei, Soarele:

— Tată, dumneata știi totul; mai văzuta-i asemenea fapte?

Soarele tuși (de fapt Soarele nu tușește, dar într'o poveste ce nu se poate întâmpla?) și răspunse încurcat:

— Mda... care va să zică...

Și nu știu de ce, se ascunse după un norișor. Dar Fir de Aur, care între timp se făcuse destul de mare (razele de soare cresc foarte repede) sparse norișorul și se avântă pe mai către câmpie.

Intâia mirare

Fir de Aur se lasă în voia vântului, pribegind prin pulberea de lumină. In zare crește un șirag de dealuri. Iar pe dealuri licăresc, printre frunzele verzi, mii și mii de boabe de chilimbar. Struguri... Struguri mari și aromitori, care parcă abia așteaptă să se pârguiască deplin. „Aici e nevoie de mine" își zice Fir de Aur și pășește ușoară pe poarta viei, poartă pe care stă scris cu litere mari, albe: Gospodăria Agricolă de Stat „Ostrov". Fir de Aur mângâie pe rând, cu blândețe, ciorchinii grei. Mângâie deopotrivă și coarna și razachia, să nu le mâhnească. Dar... ce-i asta? Uite, colo, niște ciorchini care parcă tânjesc. Și alții încă... „Ce au oare? Cum aș putea să-i ajut?" se întreabă înfrigurată Fir de Aur. „Tata, el mă va povățui.." și cât ai clipi, ajunse la urechea moșneagului din înalt. Ascultându-i păsul, Soarele zâmbi:

— Ehei, copilă, nu fii tristă. Ciorchinii au un dușman cumplit al lor, mana, care se abate câte odată de le stoarce vlaga și dulceața. Dar oamenii de aci au leac și pentru asta. Ai să-i vezi curând purtând în spate niște cutii. Din cutiile acelea împrăștie o anume apă, care doboară vrăjmașul cel hapsân al viilor și...

Dar n'apucă unchiașul să termine vorba că, din depărtări, răzbătu un bâzâit strașnic ca de bondar înfuriat. Deasupra viilor răsări o pasăre argintie și uriașă. Purta cu sine doi oameni. Oamenii aceia făceau niște mișcări ciudate și asupra dealurilor începu să se reverse o ploaie măruntă. Fir de Aur văzu cu uimire cum ciorchinii care tânjeau capătă puteri noi. „Aceasta e apa minunată" își zise ea. „Dar tot nu pricep..."

— Bine, tăicuță, dar mi-ai spus de niște cutii pe care le poartă oamenii, și-acum văd o pasăre care poartă ea oameni și împrăștie apa cea vie...

Bătrânul Soare își mângâie încurcat barba, însă nu lasă să i se vadă stinghereala.

— Pasărea se cheamă avion. Cât despre... Dar e timpul să-ți urmezi călătoria. Ți-oi povesti diseară.

Și în timp ce Fir de Aur pornea iar să sburde peste câmpuri, unchiașul, cu ochii după „stropitoarea sburătoare", clătina din cap a mare nedumerire...

24 de prieteni și... o pipă curioasă

Puțintel ostenită, Fir de Aur a poposit într'un lan de grâu copt. Boarea dimineții îi resfiră pletele, i le face una cu spicele mlădioase. Holdele acestea întinse și îmbelșugate sunt ale oamenilor din satul învecinat. „Comuna Cerna, raionul Măcin", își amintește Fir de Aur cele citite pe o placă la intrarea în sat. Cernenii sunt toți la câmp. Au ieșit să culeagă roada. Fir de Aur, raza cea bălaie, le ascultă cântecele voioase care împânzesc zarea, ascultă fâșâitul necurmat al secerătoarelor... E gata s'o fure somnul, dar în svoana ce-i stăruie în urechi se amestecă ceva nou și foarte, foarte plăcut. Sunt niște glasuri sprințare ca argintul viu Fir de Aur își înalță capul din lan. Iată, pe drumul prăfuit se vede venind un stol de copii, băieți și fete. Au toți în jurul gâtului o năframuță de mătase roșie ca para focului. Și cântă, cântă... Acu' s'au risipit pe miriște. Ce fac oare acolo? Aha, adună spicele căzute. Uite ce de mai snopi s'au făcut din spicele astea...

Fir de Aur ar vrea să se împrietenească cu copiii cei atât de veseli. Dar cum? Insfârșit, își ia inima în dinți. Doi copii sunt mai aproape de ea: un băiat și o fată. Fir de Aur iese la iveală și le face semn. Cei doi se apropie.

— Cine ești tu? o întreabă curioși.

— Eu sunt Fir de Aur, fata cea mai mică a Soarelui. Dar pe voi cum vă cheamă?

— Pe mine, Valeriu... Valeriu Dragomir, răspunde bâiatul.

— Iar pe mine Elena Damian, spune fata.

— Vreți să fim prieteni, să ne jucăm împreună?

— Bucuroși! răspund copiii într'un glas, dar acum avem treabă.

— Păi parcă vă jucați...

Copiii se pornesc pe râs.

— Asta-i treabă serioasă, nu joc. Uite, noi, toți 24 câți ne vezi aici, am strâns în 10 zile 900 kg. de spice risipite. Ia fă socoteala câte pâini s'or face din boabele lor...

— Bine, dacă aveți treabă am să vă ajut și eu, zise Fir de Aur, bucuroasă și uimită de așa prieteni harnici. Și intră sârguincioasă în lanțul culegătorilor...

Prietenii cei noi i-au mulțumit de ajutor. Și-au făgăduit să se mai vadă. Când oglindindu-se în apa cristalină a unei fântâni, când scotocind curioasă un cuib de mierlă cu puișori cât nucile, Fir de Aur se duce către capătul depărtat al miriștei. Acolo e forfotă mare și se aude un sgomot: „Du-du-du... puf-puf-puf..." Mai deaproape, Fir de Aur se dumirește. Zgomotul îl face o mașină mare și ciudată care smulge pale întregi de spice, le înghite și... minune: umple apoi o mulțime de saci cu boabe. Mai încolo, o altă mașină, mai mică, dar care nu se lasă mai prejos în duduit, aleargă peste câmp. Lui Fir de Aur îi place sprinteneala mașinii, dar mai cu seamă îi place de flăcăul care stăpânește mașina și o mână după voia lui. Așa în chip de sărutare, îi aurește flăcău lui o șuviță de păr care-i scapă de sub șapcă. Apoi se lasă să lunece pe lu ciul mașinii, deslușind în fugă o în semnare: K.D.-35. Iar i s'a stârnit lu Fir de Aur setea de-a ști. Și fuguț la moș Soare...

Unchiașul hâtru se necăjea să-și a prindă pipa veche din coadă de no

— Desleagă-mi, tăicuță, tâlcul ace lei însemnări...

— Ce-ai văzut tu e un tractor. Ia ce scrie pe el e... numele ce i l-a dat părinții lui. K.D.-35 ăsta mai ar niște frați. El e cel mai tânăr. Copilu cel mai tânăr și mai drag al unor oa meni strașnici. Dar uite ce, hai îm preună și i-om cunoaște. Și să ve

A LUI Fir de Aur

Ovidiu Zotta

:um prinde viaţă un K.D.-35...
ıoş Soare îşi luă copila de
Mai iute ca gândul, aşa cum
razelor să străbată, se pome-
într'un oraş întins, aşezat la
unor munţi falnici. Coşuri fără

împungeau cerul, slobozind
cetare norişori de fum. Cei doi
păşiră într'o curte mare, mare.
Aur desluşi: „Uzinele de Trac-
ıraşul Stalin"
rea să zică aici...
n'apucă Fir de Aur să-şi ispră-
gândul, că dintr'o casă cât
ilele ieşiră în fugă câţiva oa-
uturându-şi şepcile şi strigând
a la un semn, li se strânseră
ın furnicar de oameni în haine
, voioşi, care se îmbrăţişau,
tare. Dar deodată tăcură toţi.
oaia de adineaori se auzi un
şi în strigătele de bucurie ale
lunaţi, se ivi... un tractor. Fir
sări sglobie pe botul lui fier-
lucitor. Abia acum însă băgă
ıă că maşina aceasta nu prea
ı cu cea de pe câmp. Alta îi
ţişarea... Fir de Aur căută cu
nsemnarea ştiută. Dar altceva
scris acolo: U.T.OS -2...
măsură de uimită, Fir de Aur
de zor făptura aceasta altfel
ı, în vreme ce la ureche îi su-
be ciudate.
şaselea tip de tractor romă-

trăiască cel mai tânăr copil
i...
aaa!
ıncı înţelese. Se uită mustră-
tatăl ei şi vru să-l întrebe
ar curios, unchiaşul păru de
-te ocupat cu aprinsul pipei...

...vestea lămpaşului

Colindând mai departe, Fir de Aur zări şerpuind pe câmpie un tren lung, fără sfârşit. „Ce vietate ciudată", îşi spuse mirată cea mai mică dintre fiicele Soarelui. „Aş vrea s'o cunosc!" Şi gândind
r de Aur poposi pe botul ace-
ţi ciudate, adică pe locomo-

e eşti, cum te cheamă? în-
:a.
ıt o locomotivă şi trag după
tren. Iar la rândul meu sunt
de un mecanic, o fată.
cât eşti de încinsă!
că preschimb apă în aburi...
.. cine vrei să-mi mişte pi-
)
unde ai atâta căldură?
a cărbuni! răspunse râzând

fata-mecanic, care auzise întrebarea lui Fir de Aur.

— Dar cine sunt cărbunii?

— Cum, nu ştii? Cărbunii sunt... Dar mai bine du-te şi-i întreabă pe mineri. O să-i găseşti în Valea Jiului! Acolo, unde pe sub brazi şi mesteceni curg apele Jiului, ai să găseşti oameni vrednici şi curajoşi, care birue tainele adâncurilor pământului. Aceştia-s minerii.

Nedumerită, dorind a-i cunoaşte pe mineri, şi vrând să afle cine-s cărbunii care, asemeni Soarelui, pot da căldură, Fir de Aur dădu ocol fetei-mecanic, mirându-se de dibăcia cu care mânuia locomotiva, apoi se grăbi să ajungă în Valea Jiului. Dar cum să intre ea în mină? N'avea cum. Aşteptă deci până ieşiră minerii dela şut şi atunci legă vorbă cu lămpaşul unuia care, nu se ştie de ce, uitase să şi-l stingă, la ieşire.

— Nu m'a stins, o lămuri lămpaşul pe Fir de Aur, fiindcă-i bucuros; a scos azi foarte mult cărbune şi de bucurie m'a uitat.

— Dar cine-i cărbunele? întrebă Fir de Aur.

— Nu „cine-i", ci „ce e". Cărbunele e un fel de piatră fermecată. Are puteri foarte mari atunci când arde. Oamenii îl găsesc în adâncurile pământului, în mină. Azi s'a scos foarte mult cărbune, pentrucă stăpânul meu a lucrat cu o maşină năzdrăvană...

— Ce fel de maşină? mai întrebă Fir de Aur. Dar pe neaşteptate, tânărul miner îşi stinse lămpaşul. Părăsită de surioara ei pământeană, raza lămpaşului, Fir de Aur se grăbi a-şi întreba tatăl:

— Tată, spune-mi cu ce fel de maşină au lucrat azi minerii?

— O să-ţi spun... mai târziu, se fâstâci iarăşi Soarele. Acum vezi-ţi de treabă.

Dar, în aceeaş vreme, Fir de Aur îl auzi vorbind pe tânărul stăpân al lămpaşului către ai lui:

— Măi fraţilor, cu maşina asta pe care ne-au trimis-o minerii sovietici, putem, dacă e vorba, să străpungem pământul dintr'un cap într'altul şi să ieşim pe celălalt tărâm! De asta zic „mulţumesc, tovarăşi sovietici; combina voastră n'o să rugineascä la noi!"

Lui Fir de Aur, care era o rază de soare isteaţă, nu-i fu greu să priceapă din aceste cuvinte despre ce e vorba. Mulţumită că a aflat ceea ce dorise, sclipi veselă în casca minerului şi apoi îşi trimise strălucirea către alte locuri.

Totuşi era aevea

S'a făcut amiază. Fir de Aur, simţindu-se mai luminoasă şi mai călduroasă ca niciodată în scurta ei viaţă, începu să se joace. Se înfăşură pe sfoara unui smeu ridicat de copii, bronză umerii câtorva băieţi care făceau plajă şi, la urma urmelor, nimeri iarăşi într'un câmp. Văzând că acolo nu-s decât câteva autocamioane îşi zise: „Astea-s un fel de locomotive fără şină şi fără vagoane. N'am ce face aici. Plec mai departe". Şi Fir de Aur dădu să plece. Dar nu întorsese bine capul, că auzi un sgomot în spatele ei. Răsucindu-se în loc, nu-şi crezu ochilor: Pe câmpul mai adineaori gol, răsăriseră ca din pământ câteva case arătoase şi mari. Fir de Aur crezu că-i o nălucire, dar lunecând pe zidurile bine tencuite se încredinţă că totul e aevea. Nedumerită de cum s'a putut întâmpla asemenea minune, Fir de Aur îl întrebă pe taică-său:

— Tată, dumneata ştii totul. In câtă vreme îşi poate ridica omul o casă?

— După cel puţin 30 de răsărituri, răspunse Soarele după oarecare chibzuinţă.

— Dar uite colo, între dealurile celea, am văzut ivindu-se într'o clipă

câteva zeci de case. Cum se poate? In ce fel?

Soarele atotştiutor se încurcă din nou:

— Asta... eu... vezi că... adică mai dă-mi pace, că de dimineaţă nu mă mai slăbeşti cu întrebările!

Cam necăjită, Fir de Aur coborî din nou pe câmpul cu pricina. Zăbovind cu gândurile duse la mirarea ei, băgă dintr'odată de seamă că din spatele unei maşini creşte un nesfârşit braţ de fier care ţine în pumnul său uriaş ceva asemănător unui zid de casă. Fir de Aur bătu fericită din palme. Pricepuse că aceste case sunt aduse gata făcute de undeva! De unde? „Dela o fabrică din oraşul Roman!" strigă un muncitor căruia îi pusese aceeaşi întrebare un grup de copii curioşi. Intre timp, într'una din case se şi mutară câţiva oameni. Ba, către seară, se porni şi o nuntă. Nunta minerului cel tânăr, cu fata întâlnită de Fir de Aur pe locomotivă. O nuntă în lege, cu lăutari, chiote şi vin bun. Ar fi jucat şi Fir de Aur la nuntă, că era între prieteni. Dar după cum se ştie, seara, razele de Soare trebue neapărat să se culce.

„Şi creştea voinicul..."

Amurg... Fir de Aur şi-a mai trimis odată strălucirea peste plaiuri, învăpăind zările. Apoi s'a lăsat prinsă în îmbrăţişarea lină a undelor mării...

In locu-i a licărit luceafărul de seară, iar farul cel mare a aruncat mănunchi de raze peste întinsul apelor, luminând calea corăbierilor.

...In palatul de mărgean din fundul apelor, Fir de Aur clipeşte somnoroasă, răzimându-şi căpşorul bălai de braţul tatălui.

— „Hai, spune-mi o poveste, se roagă cu genele mijind, cu grai molcom.

Işi resfiră bătrânul Soare fuiorul bărbii şi începe blajin:

— ...A fost odată un voinic care creştea într'o zi cât cresc alţii într'un an.. Ei, dar basmul acesta, fata tatii, l-ai văzut cu ochii tăi în cea dintâi zi a vieţii tale... Eu sunt bătrân ca vremea, dar bătrâneţea nu mi-a slăbit vederile. Totuşi, iacă, dela un timp încoace, nu-mi mai pot crede ochilor. Meleagurile acestea se prefac încât deabia le mai poţi cunoaşte. Unde a fost mlaştină găsesc holde... Unde au fost cocioabe prizărite găsesc grădini verzi şi case albe ca neaua.. Eri am fost mândru că aflu o maşină nouă şi azi mă dau de ruşine fiindcă oamenii aceştia au iscodit alta mai minunată... Tu însuţi ai văzut că nu ţi-am putut răspunde la multe întrebări ale tale. Da, voinicul creşte într'o zi ca într'un an... Dar vezi tu, fata tatii, n'a fost mereu aşa. Cândva, oamenii acestor locuri robeau unor stăpâni hulpavi şi amarnici. De câte ori nu mi se întuneca faţa privind atâţia prunci goi şi flămânzi, atâţia oameni istoviţi...

Dar tot ce e întuneric se destramă odată şi odată ca fumul sub tăria luminii, fata mea.

Era tot într'o zi de August. Dinspre partea aceea de unde pornim noi mereu în marea călătorie a zilei, au răzbătut prin foc şi uragane nişte oameni cu inima viteazǎ şi mare. Le-au ajutat celor ce trăiesc pe aceste plaiuri să-şi doboare stăpânii cei vremelnici şi cruzi şi să-i alunge. De atunci a început basmul cel minunat...

Pleoapele lui Fir de Aur se lasă încet peste safirele ochilor şi gândul i se toarce ca un caier vrăjit:

„... Şi creştea într'o zi ca într'un an..."

PAGINĂ VESELĂ

17		A		14
	B		C	
		21		
		F		
8	D		E	5

Joc matematic

Inscrieți în căsuțele acestui pătrat numere dela 1 la 25, fără a le repeta, în așa fel ca suma fiecărei linii orizontale sau verticale să fie 65. Pentru ușurarea deslegării, în șase căsuțe s'au pus litere în locul numerelor, iar în cinci s'au dat și numere. Rezolvând egalitățile de mai jos și înlocuind apoi literele din căsuțe cu numerele corespunzătoare aflate din calcul, veți porni mai ușor la deslegarea acestui patrat.

$A = \frac{B}{3}$; $B = C - D$; $C = E - 2$;

$D = \frac{E}{2}$; $E = \frac{88}{4}$; $F = \frac{C}{2}$

GHICITORI

Șervețel vărgat,
peste mare aruncat.
(curcubeul)

Bulgăre de aur
cu coarne de taur.
(luna nouă)

Am un bou roșu, unde se culcă el nu mai crește iarbă.
(focul)

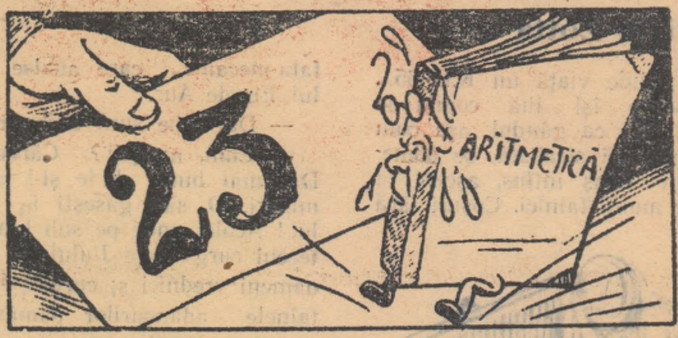
Sus bat tobele,
jos cad negurele.
(ploaia)

Ulii și porumbeii

Acesta este un vechi și iubit joc al multor copii dela noi. Organizarea lui se face în felul următor: se formează două grupe cuprinzând fiecare un număr egal de copii. O grupă sunt „ulii", cealaltă „porumbeii".

La cele două extremități ale locului de joc se află câte o cetate, adică o porțiune de teren de 8—10 m²; deci atât „ulii" cât și „porumbeii" au fiecare adăpostul lor. Jocul începe astfel: unul sau mai mulți „porumbei" își iau „sborul" din cetate. „Ulii" aleargă la rândul lor pentru a-i prinde. „Ulii" au voie să-i prindă pe „porumbei" numai când aceștia se află în afara adăpostului lor. Se consideră prins acel „porumbel" care-a fost atins de un „uliu" pe ambii umeri, adică i s'au tăiat aripile. Astfel, prizonierul e dus la cetatea „ulilor" de unde n'are voie să fugă decât dacă un alt „porumbel", strecurându-se printre „ulii", reușește să-i „dea aripi" adică să-l atingă cu mâna pe ambii umeri. Atunci „porumbelul" prizonier poate „sbura" iarăși. In caz că toți „porumbeii" au fost prinși, jocul se termină prin victoria „ulilor" care devin „porumbei" și reîncep jocul, de astădată fiind „ulii" vechii „porumbei".

Problemă distractivă

Cum puteți obține un număr mai mare ca doi și mai mic decât trei punând între cifrele de mai sus un semn matematic?

Glume pentru cei mici

TOBA

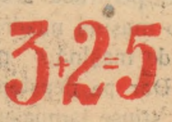
— Tăticule, cumpără-mi o tobă.
— Ți-aș cumpăra băiete, dar mă tem că n'am să mai am liniște la lucru.
— De ce vorbești așa tăticule! Am să bat toba numai atunci când ai să dormi.

CU PALTONUL

— Mamă dă-mi voie să mă scald în râu.
— Nu, nu se poate! Apa este rece.
— Nu-i nimic, am să mă scald cu paltonul.

IN TOTAL „CINCI"

— Ce notă ai primit astăzi? — își întrebă mama feciorul.
— In total „cinci", — răspunse cu fereală, băiatul.
— Ai primit un cinci? Bravo! — spuse mama. Atunci de ce pari nemulțumit?
— In total așa este, am primit „cinci": 3 la Desen și 2 la Aritmetică.

(Din revista sovietică „Murzilca")

Jocul iepurașilor

Șahiștii pasionați

Redacția și administrația: București Piața Scânteii, tel. 7.61.00, 7.60.10. Abonamentele se fac la toate OFICIILE POȘTALE și SECȚIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI
Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 109.114 Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scânteii „I. V. Stalin". STAS — 3152 — 52